

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/89/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110250804
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1110250804.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová v právnej veci žalobcu: T. U., bytom R. XXXX/XX, XXX XX Q., zastúpený: JUDr. Vladimír Poch, advokát, so sídlom Hviezdoslavova č. 3, 085 01 Bardejov proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o náhradu škody, o náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 25.001,55 € o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 10C 170/2010-203 zo dňa 15.11.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 10C 170/2010-203 zo dňa 15.11.2017 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 10C 170/2010-203 zo dňa 15.11.2017 (v poradí druhým) žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.
2. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 25.001,55 €, ktorá pozostáva zo sumy 9.250,22 €, z ušlého zisku vo výške 3.651,33 €, zo sumy 2.100,- € titulom tlmočného za preklady z nemeckého jazyka do jazyka slovenského. Táto suma obsahuje náklady a výdavky spojené s viacnásobným vycestovaním do Rakúska a Českej republiky, telefonické výdavky a iné výdavky a náklady. Uplatnená suma zahŕňa aj sumu 10.000,- € titulom nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci a zároveň porušením povinnosti orgánom verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.
3. Súd prvej inštancie veci rozhodol rozsudkom č.k. 10C 170/2010-96 zo dňa 25.1.2012 (v poradí prvým) tak, že žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, pretože ministerstvá ako ústredné správne orgány majú spôsobilosť mať práva a povinnosti, sú právnickými osobami, v zmysle ustanovenia § 18 ods. 2 písm. d) Občianskeho zákonníka, avšak samostatne ako právnické osoby nie sú nositeľmi práv a povinností v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. a ani v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie žalobu zamietol aj z dôvodu premlčania uplatneného nároku ako aj z dôvodu, že súd v civilnom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a zákonnosť úkonov realizovaných orgánmi činnými v trestnom konaní. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co 185/2012-113 zo dňa 29.04.2016 s odôvodnením, že rozsudok súdu prvej inštancie nebol preskúmateľný a postupom súdu bola žalobcovi aj odňatá možnosť konať pred súdom.
4. Žalobca súdu dňa 31.01.2017 doručil žalobu a uviedol, že sa domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. voči štátu a označil žalovanú Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava a zároveň doručil upravený obsah

žaloby. Uviedol, že v mesiaci október 2001 na Obvodnom oddelení PZ v Bardejove chcel svoje podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu riadne oznámiť. Pri samotnom podaní trestného oznámenia službukonajúci policajt povedal, že takéto oznámenie v spojitosti s cudzinou nemôže prijať, odmietol čokoľvek spísať a odporučil žalobcovi, aby podal predmetné trestné oznámenie na Okresnú prokuratúru v Bardejove. Žalobca trestné oznámenie Okresnej prokuratúre v Bardejove doručil dňa 02.11.2001, táto vec vedenú pod. č. Pn 2122/01-6 postúpila dňa 22.11.2001 Obvodnému oddeleniu PZ v Bardejove. Žalobca v žalobe uviedol, že predmetné trestné oznámenie mal prijať už službukonajúci policajný orgán. K trestnému činu podvodu malo dôjsť potom, čo firma GRAF-PROREZ, s miestom podnikania F. XX, Q. dopravila v mesiaci január 2001 vagónom číslo XXXXXXXXXXXX-X firme MAYER GS MBH Transporta u Holzhandl, Neubruch 1, 3741, Pulkau Austria, bukovú guľatinu v množstve 38 m2 bez kôry. Predmetná zásielka opustila územie SR dňa 27.01.2001 a následne bola príjemcom - firmou MAYER prevzatá. Spoločne s drewnou hmotou bola zaslaná firme MAYER aj faktúra č. 2/1/2001 na sumu 79.800,- ATS (8.407,53 €), ktorá nebola firmou MAYER zaplatená ani po opakovaných urgenciách. V mesiaci máj žalobca vycestoval do Rakúska, kde od firmy MAYER získal potvrdenie vystavené dňa 31.01.2001, z obsahu ktorého zistil, že bola zaplatená iba časť z fakturovanej sumy z fakt. č. 2/1/2001 vo výške 57.200,-ATS z celkovej fakturovanej čiastky 79.800,- ATS (8.407,53 €, ktorá nebola uhradená žalobcovi, ale firme A. U., s miestom podnikania 69671 Blatnice, p. Sv. Aut. 576. Česká republika, s ktorou žalobca nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu. Žalobca má za to, že s konaním spoločnosti MAYER došlo k trestnému činu podvodu. Pokiaľ ide o postup Orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) po podaní trestného oznámenia až po prerušenie trestného stíhania tento považuje za nesprávny. Rozhodnutie o prerušení konania bolo na nepodloženom a nepravdivom tvrdení policajného orgánu, nakoľko sa však v tom čase zdržiaval v zahraničí, tak nepodal voči predmetnému uzneseniu opravný prostriedok. Žalobca dňa 26.03.2005 podal sťažnosť na postup OČTK k rukám ministra spravodlivosti SR, ktorá bola postúpená na Krajské riaditeľstvo PZ v Prešove a žalobca bol o tomto postupe písomne vyrozumiený dňa 26.07.2005. Časť sťažnosti, kde žalobca poukazoval na to, že nesúhlasí s postupom policajného orgánu OO PZ Bardejov, ktorý pod č. ORP:29-39/PP-2-2001 trestné oznámenie žalobcu neprijal, bola po prešetrení vyhodnotená ako neopodstatnená. Následne bol žalobca listom Krajskej prokuratúry v Prešove, Č. j. 2KPt556/04-19 zo dňa 11.8.2005 vyrozumiený o tom, že bol preskúmaný vyšetrovací spis OR PZ úradu justičnej a kriminálnej polície v Bardejove sp. zn. OÚ JP - 180/2003, ako aj dozorný spis Okresnej prokuratúry v Bardejove a bolo zistené, že zastavenie trestného stíhania vyšetrovateľom bolo predčasné, nakoľko neboli vykonané všetky dôkazy, na základe ktorých by bolo možné meritorne rozhodnúť, resp. odstúpiť trestné konanie do cudziny. Okresná prokuratúra v Bardejove bola usmernená krajským prokurátorom v tom, že má následne začať trestné stíhanie a vykonať bez prieťahov všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy. V mesiaci marec a apríl 2006 žalobca od OR PZ úradu justičnej a kriminálnej polície v Bardejove ČVS: ORP- 380/0EK - BJ-2005 uznesenie zo dňa 29.03.2006, ktorým, bolo trestné stíhanie začaté pre trestný čin sprenevery podľa ustanovenia § 248 ods. 3 Tr. zákona zastavené, nakoľko trestné stíhanie z dôvodu premlčania je neprípustné. Žalobca proti predmetnému uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola Okresnou prokuratúrou v Bardejove uznesením č. k. Pv 908/05-31 zo dňa 28.04.2006 zamietnutá s odôvodnením, že ku skutku došlo 21.01.2001, a podľa ustanovenia § 9, ods. 1, písm. a/ Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak by už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať, musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané. S týmto právnym názorom okresnej prokuratúry žalobca nesúhlasil z dôvodu, že ak by OO PZ v Bardejove prijalo trestné oznámenie podané žalobcom a v trestnom konaní v spolupráci s OČTK v Rakúsku a Českej republike by riadne pokračovali, tak by nemohli tvrdiť, že osoba p. A. nebola dostatočne vyhranená, keďže žalobca túto osobu opísal v trestnom oznámení. Podľa tvrdenia žalobcu osoba p. A. vystupovala v obchodnom vzťahu žalobcu s p. L. iba ako kontaktná osoba, bez akýchkoľvek oprávnení prebrať finančnú hotovosť od p. Mayera. Pán L. napriek tejto skutočnosti časť žalobcom fakturovanej sumy za dodávku tovaru odovzdal p. A.. Podľa názoru žalobcu neobstojí tvrdenie OČTK v uznesení o zastavení konania, že nebola dohodnutá doba splatnosti za dodaný tovar. Tento nedostatok sa dal odstrániť jeho výsluchom, ktorý realizovaný nebol. Taktiež neobstojí tvrdenie OČTK, že išlo len o obchodný vzťah. P. Těthal nebol žalobcom splnomocnený na prevzatie fakturovanej sumy za dodaný tovar p. L.. Konanie p. A. napĺňa znaky trestného činu, buď podvodu alebo sprenevery, pretože p. A. od samého začiatku mal úmysel prevziať peniaze od p. L. a prevzaté peniaze odmietol priznať. Ďalej žalobca v žalobe uviedol, že peniaze sa rozhodol vymáhať od podozrivých osôb cestou podania trestného oznámenia, avšak OČTK v samotnom konaní nevykonali takmer nič preto, aby zistili skutočný stav veci a zaistili páchatel'a. Aj Okresná prokuratúra v Bardejove pochybila v rámci výkonu dozoru, ako aj vydaním uznesenia, ktorým odmietla sťažnosť žalobcu ako neopodstatnenú s odôvodnením, že

trestné stíhanie muselo byť zastavené. Konštatoval, že OČTK nevykonali dôkazné procesné úkony pre ktoré zákon určuje presné pravidlá a postupy, v dôsledku čoho konali v rozpore s normami Trestného poriadku, čím zapríčinili, že žalobcovi vznikla škoda, ku vzniku ktorej by nedošlo, ak by zo strany policajných orgánov boli dodržané presné pravidlá a postupy. Žalobca uznesenie vyšetrovateľa, ktorým zastavil trestné konanie pre premlčanie a uznesenie prokurátora, ktorým odmietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o zastavení konania považuje za nezákonné rozhodnutie. Žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku, ktoré však predmetnú žiadosť odstúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR. Ministerstvo spravodlivosti SR v odpovedi namietlo svoju pasívnu vecnú legitimitáciu. Žalobca si svoj nárok aj napriek odpovedi MS SR uplatnil voči Slovenskej republike, zastúpenej MS SR. Žalobca je presvedčený, že postup polície je od samotného začiatku nesprávny predovšetkým v tom, že zo strany polície neboli vo veci vykonané adekvátne zákonné opatrenia napriek tomu, že podozrivá osoba bola zo strany žalobcu jasne označená, nedošlo k odhaľovaniu trestnej činnosti, ale k zbytočným prietahom zo strany policajných orgánov.

5. Žalovaná súdu dňa 13.04.2017 doručila písomné vyjadrenie k žalobe, v ktorom vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku, s poukazom na rozhodnutie NS SR zo dňa 24.9.2009, sp. zn. 3Cdo 309/2008, v zmysle ktorého žalovaná namietla, že žalobca až po siedmich rokoch od podania žaloby za žalovaný subjekt označil štát v zastúpení štátneho orgánu, pričom postupom žalobcu nedošlo k oprave označenia žalovaného subjektu, ale ide, celkom nepochybne, o označenie nového subjektu, ktorý v konaní doteraz nevystupoval. Poukázala na obsah pôvodne doručenej žaloby žalobcom dňa 31.12.2010, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody aj nemajetkovej ujmy iba od Ministerstva vnútra SR. Žalovaná pri svojej argumentácii poukázala na obsah Civilného sporového poriadku, ktorým sa vypustila možnosť zámeny strán sporu, tak ako ju umožňoval OSP v ustanovení § 92 ods. 4 a ods. 5. V konradiktorňom spore má byť nedostatok vecnej legitimitácie, v čase začatia konania, riešený výlučne novým sporom a nie pokračovaním pôvodného sporu. Žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku tak v trojročnej subjektívnej lehote, ako a desaťročnej objektívnej lehote. Namietla aj výšku uplatneného nároku v tom smere, že žalobca si upravenou žalobou uplatňuje sumu 25.001,55 € titulom náhrady škody a sumu 10.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k takto uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku tak v trojročnej subjektívnej lehote ako aj v desaťročnej objektívnej lehote. Žalovaná namietla, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je oprávnené žalovanú Slovenskú republiku v konaní zastupovať s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Zo žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady škody v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľa a prokurátora v dôsledku nesprávneho úradného postupu polície. Vychádzajúc z obsahu žaloby za nezákonné rozhodnutia žalobca označil upovedomenie o neprijatí oznámenia riaditeľa OO PZ v Bardejove zo dňa 20.12.2001 č. p. ORP-29-36/PP-2-01; uznesenie vyšetrovateľa OÚJP PZ v Bardejove zo dňa 20.08.2003 č. 180/2003 o prerušení trestného stíhania; uznesenie vyšetrovateľa ÚJKP PZ v Bardejove zo dňa 29.03.2006 č. ORP-380/0EK- BJ-2005, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie ako aj uznesenie prokurátora OP v Bardejove zo dňa 28.04.2006, sp. zn. Pv 908/05-31, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobcu proti uzneseniu, ktorým trestné konanie bolo zastavené. Za nesprávny úradný postup žalobca v žalobe označil neprijatie trestného oznámenia príslušníkom PZ v Bardejove dňa 30.10.2001, nečinnosť polície, nevykonanie nevyhnutných procesných úkonov a prietahy v konaní policajných orgánov. Vzhľadom na citovaný obsah žaloby oprávneným subjektom Slovenskú republiku v konaní zastupovať je Ministerstvo vnútra SR. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je upravená ustanovení § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zároveň vymedzuje príslušnosť štátneho orgánu konať vo veci zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc z ustanovenia § 4 ods. 1 písmeno a/, body 1.,2.,3. zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že pokiaľ ide o namietané nezákonné rozhodnutia vydané za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. a namietaný nesprávny úradný postup, Ministerstvo spravodlivosti SR nie je orgánom oprávneným v konaní zastupovať štát, keďže sa namietaného nesprávneho úradného postupu nedopustil subjekt v pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR a zároveň ani žiadne z namietaných nezákonných rozhodnutí nebolo vydané subjektom v pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR. Žalobca v žalobe uviedol, že mu bola spôsobená škoda vydaním nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľa a prokurátora a nesprávnym úradným postupom policajta, vyšetrovateľa, pričom žiaden z týchto subjektov nepatrí do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR. Zo žaloby nevyplyva a žalobca to ani netvrdí, že by mu bola škoda spôsobená zo strany súdu. Navyše trestné konanie bolo zastavené ešte v prípravnom konaní vyšetrovateľom, t. j. predtým, než by do úvahy pripadal akýkoľvek úkon súdu. Žalovaná taktiež uviedla, že v právnej veci žalobcu v žiadnom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., z dôvodu, že zákon č.

514/2003 Z. z. jasne definuje v ustanovení § 4 ods. 1 orgány oprávnené konať v mene štátu. Orgánom konajúcim v mene štátu je orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla, pričom v trestnom konaní do úvahy pripadajú tri orgány - vyšetrovateľ, prokurátor a súd. Právna úprava obsiahnutá v § 4 ods. 1 písm. a), bod 1, písm. b) a písm. f) je z pohľadu zodpovednostných vzťahov za škodu spôsobenú v trestnom konaní úplne vyčerpávajúca, zahŕňa všetky do úvahy pripadajúce subjekty možnej zodpovednosti, ktoré participujú v rámci trestného konania. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že na právnu vec žalobcu nie je možné aplikovať ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom, titulom nezákonných rozhodnutí vydaných pred rokom 2004 v trestnej veci vyvolanej žalobcom, uviedla, že nárok treba posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Žalobca namieta nezákonnosť neprijatia oznámenia zo dňa 20.12.2001, č. p. ORP-29-36/PP-2 01, ktorým riaditeľ OO PZ v Bardejove neprijal trestné oznámenie žalobcu. Predmetné rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené nebolo a preto nie je daný základ nároku s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Žalobca namieta tiež nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa OÚJP PZ v Bardejove č. 180/2 20.08.2003, ktorým vyšetrovateľ rozhodol o prerušení trestného stíhania. Žalobca v žalobe uviedol, že bol listom Krajskej prokuratúry v Prešove č. j. 2KPt556/04-19 zo dňa 11.08.2005 vyrozumený, že bol preskúmaný vyšetrovací spis OÚJP PZ v Bardejove č. 180/2003 a bolo zistené, že prerušenie trestného stíhania vyšetrovateľom bolo predčasné. Sám žalobca v žalobe uviedol, že voči predmetnému uzneseniu nepodal opravný prostriedok z dôvodu, že sa zdržiaval v zahraničí, čím nie je splnená podmienka, ktorú predpokladá ustanovenie § 3 zákona č. 58/1969 Zb.. Zároveň, ak aj Krajská prokuratúra v Prešove mala po preskúmaní vyšetrovacieho spisu OÚJP v Bardejove za to, že prerušenie trestného stíhania bolo predčasné, nie je možné uznesenie o prerušení trestného stíhania považovať za nezákonné rozhodnutie, ktoré taktiež nikdy nebolo zrušené pre nezákonnosť (§ 4 zák. č. 58/1969 Zb.). Žalobca za ďalšie nezákonné rozhodnutia označil v žalobe uznesenie vyšetrovateľa ÚJKP PZ v Bardejove zo dňa 29.03.2006 č. ORP-380/0EK-BJ-200S, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie ako aj uznesenie prokurátora OP v Bardejove zo dňa 28.04.2006, sp. zn. Pv 908/05-31, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo dňa 29.03.2006. Uvedené rozhodnutia boli vydané po 01.07.2004, a teda je potrebné vo vzťahu k nim aplikovať ustanovenie § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodnutia však pre nezákonnosť zrušené neboli a preto nie je daný základ uplatneného nároku žalobcom. Žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku na náhradu škody titulom nezákonných rozhodnutí, na základe ktorých si žalobca uplatňuje nárok s poukazom na ustanovenia § 22 zákona č. 58/1969 Zb., ako aj s poukazom na ustanovenie § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca žalobu súdu doručil dňa 31.12.2010 a akýkoľvek nárok sa premlčal v trojročnej subjektívnej dobe. K premlčaniu nároku žalobcu v 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, titulom upovedomenia o neprijatí oznámenia riaditeľa OO PZ v Bardejove zo dňa 20.12.2001 prišlo dňa 21.12.2004. Ak žalobca namieta nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o prerušení trestného stíhania, dorúčením listu Krajskej prokuratúry v Prešove č. j. 2KPt 556/04-19 zo dňa 11.08.2005 sa dozvedel o tom, že prerušenie trestného stíhania bolo predčasné a teda k premlčaniu nároku žalobcu prišlo dňa 12.08.2008, resp. 3 roky od doručenia listu Krajskej prokuratúry v Prešove žalobcovi. Pokiaľ ide o namietané nezákonné uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 29.03.2006, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie a žalobcova sťažnosť bola voči nemu zamietnutá uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bardejov zo dňa 28.04.2006 prišlo k premlčaniu nároku žalobcu dňa 29.04.2009. Zo žaloby vyplýva, že žalobca doručoval listovú zásielku Ministerstvu vnútra SR, ktorá však nebola v odbernej lehote prevzatá. Následne žalobcovi generálny riaditeľ kancelárie ministra vnútra SR, listom zo dňa 04.01.2007 oznámil, že podanie žalobcu bolo odstúpené na vybavenie sekcii legislatívy a vonkajších vzťahov Ministerstva vnútra SR, odboru právnych služieb. Listom zo dňa 16.02.2007 malo byť žalobcovi oznámené, že celý prípad o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bol postúpený z dôvodu príslušnosti Ministerstvu spravodlivosti SR. Ministerstvo vnútra SR opakovanú žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 11.01.2010 postúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré žalobcovi, listom zo dňa 18.01.2010 oznámilo, že štátny orgán oprávnený v konaní zastupovať štát je Ministerstvo vnútra SR. Ak teda žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody titulom nezákonných rozhodnutí, premlčacia doba žalobcu počas 6 mesiacov predbežného prerokovania jeho nároku na náhradu škody spočívala. Subjektívna 3-ročná premlčacia doba žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia uplynula žalobcovi najneskôr dňa 29.10.2009, pričom však žalobca žalobný návrh na súd prvej inštancie podal až dňa 31.12.2010, t. j. po uplynutí 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Podľa žalovanej teda z uvedeného vyplýva, že už pôvodná žaloba voči Ministerstvu vnútra SR bol podaný po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, čo znamená, že nárok voči novému subjektu, t. j. štátu v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR je celkom zjavne premlčaný v 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe,

ako aj v objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe, ktorá žalobcovi uplynula najneskôr dňa 29.04.2016, a to tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom titulom nesprávneho úradného postupu taktiež poukázala, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať oba zákony aj napriek tomu, že zákon č. 58/1969 Zb. neobsahuje definíciu nesprávneho úradného postupu. Žalovaná má za to, že žaloba je aj v tom smere nedôvodná. Žalobca v žalobe jednoznačne a presne neuvádza, v čom konkrétne má nesprávny úradný postup príslušníkov PZ alebo vyšetrovateľa spočívať, aké ustanovenie Trestného zákona, resp. Trestného poriadku bolo porušené, aké nevyhnutné procesné úkony neboli vykonané. Zároveň namieta aj prieskumy v trestnom konaní, avšak žalobca neuvádza, konkrétne ktorý orgán sa namietaných prieskumov mal dopustiť, ako ani kedy k prieskumu malo dochádzať. So žalobou žalobca nepripojil žiaden dôkaz konštatujúci existenciu nesprávneho úradného postupu alebo prieskumov v prípravnom konaní a ani v samotnej žalobe žalobca netvrdí, že by podával žiadosť o preskúmanie postupu príslušníka PZ alebo vyšetrovateľa. Žalovaná aj vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu titulom nesprávneho úradného postupu vznesla námietku premlčania uplatneného nároku. K zamietnutiu sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o zastavení trestného stíhania prišlo dňa 28.04.2006. Na základe uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry v Bardejove je zrejme, že prípadný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní mohol trvať len do 28.04.2006. Aj v prípade posúdenia nesprávneho úradného postupu, podľa zákona č. 514/2003 Z.z., k premlčaniu nároku na náhradu škody v 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe titulom nesprávneho úradného postupu, prišlo najneskôr dňa 29.04.2009, pričom žaloba bola podaná na súd prvej inštancie až dňa 31.12.2010, t. j. po uplynutí 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Žaloba voči štátu v zastúpení štátnym orgánom bola podaná až dňa 31.01.2017, t. j. po uplynutí nielen 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ale aj po uplynutí 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody uviedla, že žalobca vznik skutočnej škody vo výške 8.407,53 € nad všetky pochybnosti nepreukázal, pričom nie je zrejme, na základe čoho sa domáha náhrady skutočnej škody vo výške 9.250,22 €, ak mu škoda mala vzniknúť vo výške 8.407,53 €. Zároveň žalobca nepreukázal uplatnenú škodu vo výške 2.100,- € ani ďalšie náklady. Taktiež žalovaná k uplatnenému nároku titulom ušlého zisku v sume 3.651,33 € uviedla, že žalobca v konaní nepreukázal nárok titulom ušlého zisku. Žalovaná taktiež spochybnila uplatnený nárok žalobcom na náhradu nemajetkovej ujmy. Zákon č. 58/1969 Zb. ani neumožňuje takýto nárok priznať, ibaže by išlo o obmedzenie osobnej slobody, čo u žalobcu nenastalo. Zákon č. 514/2003 Z. z. presne definuje podmienky priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, no žalobca tento nárok neosvedčil. Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi vznikom uplatnených nárokov a nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu, ktorú ani preukázať nemohol, keďže žiadne z rozhodnutí pre nezákonnosť neboli zrušené a žalobca nešpecifikoval konkrétny nesprávny úradný postup OČTK. Žalovaná počas konania namieta, že žalobca, ak má nárok na náhradu škody voči tretím osobám, resp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemôže sa úspešne domáhať nároku na náhradu škody voči štátu.

6. Súd prvej inštancie rozsudok zo dňa 15.11.2017 (v poradí druhý) odôvodnil tým, že žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná sa dovolala premlčania uplatnených nárokov žalobcom v trojročnej subjektívnej dobe. Súd plynutie lehôt posúdil tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pretože trestné konanie bolo vedené za účinnosti oboch zákonov. Trestné konanie bolo právoplatne zastavené uznesením zo dňa 29.03.2006 ČVS: ORP-380/OEK-BJ-2005 vydaným Okresným riaditeľstvom v Bardejove. Sťažnosť žalobcu voči predmetnému uzneseniu bola uznesením Okresnej prokuratúry v Bardejove č.k. Pv 908/05-31 zo dňa 28.04.2006 zamietnutá. Predmetné uznesenie bolo doručené žalobcovi dňa 12.05.2006, čo mal súd preukázané obsahom pripojeného spisu Krajskej prokuratúry v Prešove 2KPt 556/04, ako aj z vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Bardejov ČVS:ORP-380/OEK-BJ-2005. Od tohto momentu najneskôr začala žalobcovi plynúť premlčacia doba tak na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nesprávnym úradným postupom (aj keď by sa dala premlčacia doba počítat' od jednotlivých rozhodnutí na základe ktorých si žalobca nárok uplatňuje a namietaných nesprávnych úradných postupov žalobcom, ktoré by však uplynuli podstatne skôr). Subjektívna 3-ročná premlčacia doba žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia ako aj titulom nesprávneho úradného postupu uplynula žalobcovi dňa 12.5.2009 tým, že žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prekovenie nároku podaním zo dňa 10.10.2006 (účinne doručeným) premlčacia doba začala spočívať. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 19.1.2007 oznámilo žalobcovi, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola postúpená na vybavenie Sekcii legislatívy a vonkajších vzťahov Ministerstva vnútra SR, odboru právnych služieb v Bratislave (č. I, spisu 22). Ministerstvo vnútra SR - Sekciou legislatívy a vonkajších vzťahov bolo žalobcovi listom zo dňa 16.2.2007

oznámené, že vec postúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR na prekovanie. Ministerstvo spravodlivosti SR žalobcovi listom zo dňa 18.01.2010 oznámilo, že vec mala byť prerokovaná Ministerstvom vnútra SR. Doručenie listu Ministerstva spravodlivosti SR nebolo medzi stranami sporné a v tomto smere nebolo žalobcom navrhnuté vykonanie žiadneho dôkazu. Teda súd k premlčacej dobe (nie však k dátumu 12.5.2009, ale k dátumu 18.01.2010, kedy bol listom Ministerstva spravodlivosti SR oznámený žalobcovi výsledok predbežného prerokovania nároku - písomné vyjadrenie žalovaného, ktorého obsah žalobca počas konania nespochybnil) pripočítal čas šiestich mesiacov odo dňa 18.01.2010 a nie odo dňa 12.05.2009 (čo by bolo možno matematicky správnejšie, ale zákon presne neuvádza, od ktorého dátumu má byť doba šiestich mesiacov počítaná, tak súd z opatrnosti túto dobu začal počítat až odo dňa 18.01.2010) - tak premlčacia doba uplynula dňa 18.07.2010, pričom však žalobca žalobu súdu prvej inštancie doručil až dňa 31.12.2010, t. j. po uplynutí 3- ročnej subjektívnej premlčacej doby predĺženej o čas šiestich mesiacov.

Z uvedeného vyplýva, že už pôvodná žaloba voči Ministerstvu vnútra SR bola podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, čo znamená, že nárok voči označenému subjektu, t. j. štátu v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti je celkom premlčaný v 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehote, tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súd konštatuje že došlo k premlčaniu aj nároku na priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu, že ide o majetkové právo, ktoré taktiež, ak nie je uplatnené včas, sa premlčí. Vznik nemajetkovej ujmy si žalobca odvodzoval v súvislosti s vedením trestného konania, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 12.05.2006, teda od tohto momentu začala žalobcovi plynúť premlčacia doba vo vzťahu k uplatnenému nároku, ktorá uplynula dňa 12.05.2009 a žaloba bola súdu doručená žalobcom až dňa 31.12.2010. Žalovaná sa premlčania uplatnených nárokov žalobcom v konaní dovolala a súd prvej inštancie z dôvodu hospodárnosti konania už neskúmal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a za vznik ušlého zisku na strane žalobcu a taktiež súd neskúmal podmienky vzniku nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy. Ak by sa žalovaná premlčania uplatneného nároku nedovolala, súd by žalobu zamietol z dôvodu, že podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov, žalobca si nárok na náhradu škody môže voči štátu úspešne uplatniť iba vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný mu plniť titulom náhrady škody, resp. titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepreukázal, že by sa účinne domáhal voči spoločnosti MAYER alebo voči p. A. nároku na náhradu škody alebo vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca si nárok na náhradu škody mohol uplatniť civilnou žalobou voči subjektom, ktorých označil v trestnom oznámení. Na návrh žalobcu toto civilné konanie mohlo byť prerušené z dôvodu vedenia trestného konania a po jeho ukončení, ak by jeho nárok v trestnom konaní uspokojený nebol, mohol v civilnom konaní pokračovať. Súd prvej inštancie trovách konania rozhodol tak, že v spore úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že jej trovy konania nevznikli. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 1 ods.1 a 2, § 9 ods.2, §10 a § 22 ods. 1,2 a 3 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a podľa § 1, písm. a/,c/ , § 2, písm. a/,b/ bod 1, § 15 ods.1 ,§ 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1,2 a 3 a § 27 ods. 1 a 2 č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že sa žalobou doručenou súdu dňa 31.12.2010 sa pôvodne voči žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 25.001,55 €. Táto suma pozostáva zo sumy 9.250,22 €, z ušlého zisku vo výške 3.651,33 €, zo sumy 2.100,- € titulom tlmočného. Táto suma obsahuje náklady a výdavky spojené s viacnásobným vycestovaním do Rakúska a Českej republiky, telefonické výdavky a náklady. Uplatnená suma zahŕňa aj sumu 10.000,- € titulom nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci a zároveň porušením povinnosti orgánom verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Náhradu škody žalobca uplatňuje na tom skutkovom základe, že orgány činné v trestnom konaní postupovali úradne nesprávne resp. nekonali vôbec. Žalobca si uplatňuje svoj nárok ako fyzická a nie právnická osoba. Okresná prokuratúra v Bardejove bola usmernená krajským prokurátorom JUDr. Jaroslavom Kriegerom v tom, že má nasledovne začať trestné stíhanie a vykonať bez prieskumu všetky do úvahy prislúchajúce dôkazy. V trestnom konaní musia byť všetky okolnosti trestného činu zistené v súlade s objektívnou skutočnosťou a tá v danom prípade nebola spoľahlivo zistená. Hlavným nedostatkom zo strany OČTK bolo, že nevykonali dôkazné procesné úkony pre ktoré zákon určuje presné pravidlá a úradne postupy a dôkazné modifikované procesné úkony, ktoré sú včlenené do Trestného poriadku sa nerealizovali. Škoda bola žalobcovi spôsobená predovšetkým nesprávnym

úradným postupom a zároveň porušením povinnosti orgánom verejnej moci tým, že orgány činné v trestnom konaní nekonali, nepožiadali o zahraničnú pomoc a samotné dôkazy o ktoré sa OČTK opierali boli zabezpečené žalobcom na vlastné náklady. Je tu príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobca nemohol podať žalobu skôr, pretože pri predbežnom prerokovaní škody sa MV SR vyjadriť listom až 11. 01. 2010 a po MV SR následne MS SR, čo trvalo takmer dva a pol roka. Lehota na uplatnenie nároku resp. podania žaloby takto nemôže plynúť. Treba vychádzať zo skutočností, že odo dňa 20.08.2003 do 27.10. 2003 bolo začaté trestné stíhanie prerušené a po urgenciách žalobcu znova začaté dňa 11.08. 2005 a opätovne prerušené dňa 23.06.2006. Samotné OČTK spočiatku konštatovali, že v predmetnej veci išlo o obchodnoprávny vzťah, ale dňa 20.08.2003 vyšetrovateľ dospel k záveru, že jednaním pána L. boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery. Poukazuje na priamu škodu a to faktúru, ktorú žalobca doložil v rámci trestného konania, náklady spojené s prepravou bukovej guľatiny, ako aj potvrdenie dokladu JCB o vývoze dreva do zahraničia. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom 10C 170/2010-96 zo dňa 25.01.2012 s odôvodnením, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. Súd žalobu zamietol aj z dôvodu premlčania. Žalobca po vyzvaní súdom označil žalovaného ako Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR v zmysle § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a zároveň bol súdu doručený upravený obsah žaloby. Ďalej v odvolaní uviedol, že pri samotnom podaní trestného oznámenia službukonajúci policajt oznámenie v spojitosti s cudzinou odmietol prijať. Listom Krajskej prokuratúry v Prešove , č.k. 2KPt556/04 zo dňa 11.08. 2005 bol žalobca vyzvaný o tom, že bol preskúmaný vyšetrovací spis OR PZ úradu justičnej a kriminálnej polície v Bardejove a bolo zistené, že zastavenie trestného stíhanie bolo vyšetrovateľom predčasné, nakoľko neboli vykonané všetky dôkazy, na základe ktorých by bolo možné meritórne rozhodnúť. Dňa 29.03.2006 trestné stíhanie bolo zastavené kvôli priesťahom, tým bol žalobca poškodený lebo páchatel mohol beztrestne užívať cudzí majetok. Z vystavenej faktúry je zrejmé, že táto bola vystavená na meno Mayer a nie Těthal, ktorému vyplatil časť finančných prostriedkov, pričom p. Těthalovi boli vyplatené peniaze od p. L.. Žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku tak v 3- ročnej subjektívnej lehote tak 10 ročnej objektívnej lehote. V súvislosti s námietkou premlčania uviedol, že počas predbežného prerokovania nároku premlčacie lehoty neplynú. Ministerstvo spravodlivosti SR a Ministerstvo vnútra SR viac ako dva roky nemali vo veci jasno, kto má o predbežnej otázke a v samotnej veci konať. Samotná prokuratúra a OČTK prakticky nekonali a z ich strany išlo o priesťahy a obštrukcie v konaní. Zo strany žalobcu bolo preukázané, že sa prihlásil k nároku na náhradu škody o čom svedčí zápisnica v trestnej veci a žalobca to urobil práve kvôli tomu, aby nedošlo k premlčaniu tejto škody. Poukazuje na chronológiu trestného stíhanie a na skutočnosť, že zo strany polície nebol vykonaný žiaden vyšetrovací úkon. Samotné orgány OČTK nepožiadali o výsluch osôb označených žalobcom a nežiadali ani predloženie listinných dôkazov. Škoda ktorá žalobcovi vznikla bola doložená už v rámci trestného konania. Jednalo sa o náklady spojené s prepravou bukovej guľatiny, predložil potvrdenie dokladu JCB o vývoze dreva do zahraničia. Uviedol, že postup polície je od samého začiatku nesprávny, pretože neboli vykonané adekvátne zákonné opatrenia, napriek tomu, že podozrivá osoba bola zo strany žalobcu jasne označená, nedošlo k odhaľovaniu trestnej činnosti, ale naopak k zbytočným priesťahom zo strany policajných orgánov. List zo strany MV SR, Krajskej prokuratúry, ako aj Okresnej prokuratúry v Bardejove slúži ako dôkaz a len potvrdzuje nespokojnosť a sťažnosť zo strany žalobcu vo veci nesprávneho úradného postupu. Samotné policajné orgány boli pasívne a nečinné. Prokuratúra taktiež vykazovala minimálnu aktivitu a v podstate jediný dôkazový materiál na vlastné náklady predložil žalobca. Žalobca sa v žiadnom prípade nestotožnil s postupom OOPZ ako aj rozhodnutím OÚZP v Bardejove v súvislosti s prerušením trestného stíhanie. Keďže žalobca sa zdržiaval v tom čase v zahraničí opravný prostriedok proti uzneseniu nemohol podať. Žalobca na vlastné náklady zabezpečil druhopis nákladného listu, Jednotný colný doklad o vývoze dreva, Rastlinolekárske osvedčenie č. XXXXXXXX, Licenčné povolenie MH SR, Živnostenské oprávnenie - U., faktúru č. X/X/XXXX,trestné oznámenie podané v Rakúsku, vrátenie podacieho listu a prekladu, list U., pokladničný doklad na 57.200,- ATS a doklad, že trestné oznámenie v tej samej veci bolo podané dňa 20.10. 2003 v Modlingu. K premlčaniu nároku na náhrady škody ďalej uviedol, že pre subjektívne a objektívne premlčanie je typické, že tieto jednotne platia tak pre uplatnenie nároku na náhradu škody pri predbežnom prerokovaní nároku, ako aj pre uplatnenie nároku na náhradu škody na súde. Poukázal na skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR a Ministerstvo spravodlivosti SR sa viac ako 2 a 1/2 roka sa nevedeli dohodnúť vo veci pasívnej legitimácie. Žalobca takto nemohol podať žalobu skôr. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv právom chránených

záujmov fyzických a právnických osôb. Pre objektívne zistenie skutkového stavu veci uvádza tieto procesné dôvody: neodôvodnené prerušenie trestného stíhania pre trestný čin § 248 ods. 1) a 3) podľa §173 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku- trestné oznámenie zo dňa 30.10. 2001, žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa zo dňa 31.12. 2001, Uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 20.08.2003, Zápisnica o vylúchu zo dňa 22.08.2003, sťažnosť zo dňa 27.10.2003, sťažnosť na postup polície v trestnom konaní na MV SR zo dňa 26.05.2005 Oznámenie MV SR zo dňa 14.06. 2005, list Krajskej prokuratúry zo dňa 11.08. 2005 o tom, že policajný orgán v Bardejove ako aj Okresná prokuratúra v Bardejove pochybili tým, že rozhodli o zastavení trestného stíhania predčasne, neodôvodnený názor polície, že išlo u žalobcu iba o obchodný vzťah, nedodržanie §164 ods. 2 Tr. poriadku zo strany policajných orgánov a vyšetrovateľa, nevykonané dôkazné procesné úkony, žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 29.12. 2009, podnet na podanie protestu žalobcom zo dňa 21.06. 2010. Žalobca preto žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v zmysle § 390 CSP sám rozhodol vo veci, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu napriek výzve súdu nevyjadrila.

9. V priebehu konania vstúpil do platnosti nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 01.07.2016 (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP), preskúmaním napadnutého rozsudku, obsahu spisu a po preskúmaní odvolacích námietok žalobcu, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Nebol tak dôvod napadnutý rozsudok zmeniť alebo zrušiť, pretože súd prvej inštancie rozhodol vo veci vecne správne. Keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 25.05.2021, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

11. Obsah odvolania nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

12. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo vadou, týkajúcou sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 380 ods. 2 CSP).

13. V preskúmanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal žalovanou vnesenou námietkou premlčania nárokov žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľ OO PZ a prokuratúra), ktoré vo veci podaného trestného oznámenia žalobcu zo dňa 30.10.2001 postupovali nesprávne, resp. nekonali vôbec. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný v 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehote, ktorej plynutie posúdil tak v zmysle právnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, platným a účinným do 30.06.2004, ako aj podľa ustanovení zák. č. 514/2004 Z.z. platným a účinným od 01.07.2004 s odôvodnením, že trestné konanie bolo vedené za účinnosti oboch zákonov, pričom dospel k záveru, že subjektívna trojročná premlčacia lehota na podanie žaloby žalobcovi v zmysle obidvoch právnych úprav uplynula a z toho dôvodu žalobu zamietol.

14. Odvolací súd pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti vnesenej námietky premlčania nárokov žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v 3-ročnej subjektívnej lehote a správnosti záveru súdu prvej inštancie o tom, že tento nárok žalobcu je premlčaný v 3 ročnej subjektívnej lehote poukazuje na právny názor vyslovený vo viacerých rozhodnutiach súdov SR (NS SR 5Mcdo/13/2010, 8Cdo/28/2018, II. ÚS SR 907/2016), ktorý uvádza, že ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody nesprávny úradný postup, potom pre začiatok plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej lehote v zmysle § 22. ods. 1 prvej vety zákone 58/1969 Zb. je rozhodujúci okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. V tomto prípade na rozdiel od škody uplatňovanej v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia nemá pre plynutie premlčacej doby právny význam zrušenie rozhodnutia, ktorému prípadne aj predchádzal nesprávny úradný postup ani deň jeho doručenia (oznámenia) poškodenému. Predpoklad hypotézy právnej normy § 22 ods. 1 uvedeného zákona sa nespája ani s vedomosťou poškodeného o tom kto za škodu zodpovedá. Jediným predpokladom

začiatku plynutia subjektívnej 3-ročnej premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa o škode dozvie, ak sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody. Uvedené právne závery je možné plne aplikovať aj na plynutie subjektívnej trojročnej lehoty v zmysle § 19 ods. 1 veta prvá zákona č.514/2004 Z.z. platného a účinného od 01.07.2004. V prejednávanej veci žalobca namietal nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní za obdobie od podania trestného oznámenia dňa 30.10.2001 až do vydania rozhodnutia o zastavení trestného konania uznesením zo dňa 29.03.2006 ČVS: ORP-380/OEK-BJ-2005 vydaným Okresným riaditeľstvom v Bardejove a uznesením Okresnej prokuratúry v Bardejove č.k. Pv 908/05-31 zo dňa 28.4.2006, ktorou bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného konania zamietnutá. Správne preto postupoval súd prvej inštancie s poukazom na znenie prechodného ustanovenia § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2004 Z.z., ktorý nadobudol platnosť a účinnosť od 01.07.2004 a ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. a ktoré uvádza, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom sa spravujú zákonom, ktorý bol platný a účinný v čase vydania nezákonného rozhodnutia a spôsobenia škody nesprávnym úradným postupom, keď posúdil plynutie premlčacej doby vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa príslušných ustanovení uvedených zákonov v časovom období ich platnosti a účinnosti. Preto námietka žalobcu v odvolaní týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie nebola dôvodná.

15. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcu v trojročnej subjektívnej lehote na základe protistranou vznesenej námietky premlčania nároku na náhradu škody, pričom dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je premlčaný v trojročnej subjektívnej premlčacej lehote, ktorej plynutie posúdil tak v zmysle právnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom platného a účinného do 30.06.2004, ako aj podľa ustanovení zák. č. 514/2004 Z.z. platného a účinného od 01.07.2004.

16. Žalobca v odvolaní k premlčaniu nároku na náhrady škody uviedol, že pre subjektívne a objektívne premlčanie je typické, že tieto jednotne platia tak pre uplatnenie nároku na náhradu škody pri predbežnom prerokovaní nároku, ako aj pre uplatnenie nároku na náhradu škody na súde. Poukázal na skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR a Ministerstvo spravodlivosti SR sa viac ako 2 a 1/2 roka sa nevedeli dohodnúť vo veci pasívnej legitímácie. Žalobca takto nemohol podať žalobu skôr a jeho nárok nie je premlčaný.

17. Ako vyplýva z obsahu spisu žalobca si žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 31.12.2010 voči štátu v konaní uplatňoval sumu 25.001,55 €, ktorá pozostáva zo sumy 9.250, 22 €, z ušlého zisku vo výške 3.651, 33 €, zo sumy 2.100,- € titulom tmočného. Táto suma obsahuje náklady a výdavky spojené s viacnásobným vycestovaním do Rakúska a Českej republiky, telefonické výdavky a náklady. Uplatnená suma zahŕňa aj sumu 10.000,- € titulom nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci a zároveň porušením povinnosti orgánom verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Náhradu škody žalobca uplatňuje na tom skutkovom základe, že orgány činné v trestnom konaní a to polícia a prokuratúra postupovali úradne nesprávne, resp. nekonali vôbec vo veci trestného oznámenia, ktoré podal dňa 30.10.2001. Ďalej z obsahu spisu vyplýva, že predmetné trestné konanie vo veci bolo vyšetrovateľom OR PZ dňa 26.03.2006 zastavené a sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o zastavení trestného stíhania bola uznesením prokurátora zo dňa 28.04.2006, doručeným žalobcovi 12.05.2006 zamietnutá. Z uvedených skutočností je zrejmé, že žalobcom namietaný nesprávny úradný postup polície a prokuratúry spočívajúci v nečinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie, skončil najneskôr dňa 28.04.2006, kedy bola zamietnutá sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného konania. S poukazom na uvedené, t.j. na právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného konania preto nemôže pokračovať ani nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti príslušných orgánov, ktorý žalobca v žalobe namietal a titulom ktorého si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu. Z uvedeného je zrejmé, že prípadný žalobcom namietaný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní spočívajúci v ich nečinnosti mohol trvať najdlhšie do 28.04.2006.

18. Odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa so žiadosťou o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom obrátil na Ministerstvo vnútra listom zo dňa 10.10.2006. Z uvedeného potom vyplýva skutočnosť, že okamihom kedy sa žalobca preukázateľne dozvedel o skutočnosti, že mu bola spôsobená škoda nesprávnym úradným postupom bol najneskôr deň 10.10.2006, kedy požiadal žalobca o náhradu tejto škody. Od uvedeného dátumu potom začala žalobcovi plynúť subjektívna trojročná lehota, v ktorej si mohol uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej prípadným nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní, a ktorá

žalobcovi uplynula najneskôr dňom 11.10.2009. Pokiaľ ide o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom spôsobenej za obdobie platnosti a účinnosti zák. č. 58/1969 Zb., tak tento nárok nebolo potrebné predbežne prerokovať a preto premlčacia doba ani v takom prípade nemohla spočívať. Nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej prípadným nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou) v zmysle vyššie uvedeného bol preto v čase podania žaloby žalobcom o náhradu škody dňa 31.12.2010 v zmysle § 22 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. premlčaný v subjektívnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá uplynula dňa 10.10.2009. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní v čase od nadobudnutia účinnosti zák. č. 514/2004 Z.z., t.j. od 01.07.2004, tento bolo potrebné vopred predbežne prerokovať na príslušnom orgáne. Ako vyplýva z obsahu spisu Ministerstvo vnútra listom zo dňa 04.01.2007 na základe žiadosti žalobcu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo dňa 10.10.2006 informovalo žalobcu, že vo veci vymáhania škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je možné podať žalobu na súd. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 15.10.2008 žalobcovi oznámilo, že žiadosť žalobcu zo dňa 10.10.2006 o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá mu bola odstúpená Ministerstvom vnútra SR dňa 21.02.2007, nebola predbežne prerokovaná z objektívnych dôvodov pre množstvo skôr obdržaných žiadostí. Zároveň Ministerstvo spravodlivosti SR uviedlo, že žiadosť o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nepodlieha obligatórnemu predbežnému prerokovaniu na príslušnom ústrednom orgáne štátnej správy. Na základe uvedeného sa môže žalobca domáhať náhrady škody žalobou na súde a upriamilo pozornosť žalobcu na beh premlčacej lehoty podľa § 22 zák. č. 58/1969 Zb. Súčasne poukázalo ministerstvo spravodlivosti aj na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v konaní o náhradu škody spôsobenej z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov polície, ktoré spadajú do pôsobnosti Ministerstva vnútra. Týmto považovalo Ministerstvo spravodlivosti SR konanie o žiadosti žalobcu zo dňa 10.10.2006 odstúpené Ministerstvom vnútra, za skončené. Z uvedeného potom vyplýva skutočnosť, že plynutie subjektívnej premlčacej doby podaním žalobcovej žiadosti o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (doručenej Ministerstvu vnútra SR dňa 19.10.2006 - uplynutím úložnej lehoty na prevzatie zásielky), ktorú postúpilo na vybavenie Ministerstvu spravodlivosti SR, začala subjektívna 3-ročná premlčacia lehota v zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 514/2004 Z.z. spočívať na obdobie 6 mesiacov a to od 20.10.2006 do 20.20.04.2007. Nevybavenie žiadosti žalobcu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo strany ministerstva spravodlivosti, resp. jej vybavením až listom zo dňa 15.10.2008 nespôsobilo v zmysle platnej právnej úpravy spočívanie trojročnej subjektívnej premlčacej doby na čas dlhší ako 6 mesiacov. Preto odvolací súd uzavrel, že subjektívna trojročná lehota na podanie žaloby vo veci nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa právnej úpravy zák. 514/2004 Z.z. žalobcovi začala plynúť dňa 11.10.2006 (t.j. dňom nasledujúcim po 10.10.2006, kedy mal žalobca preukázateľne vedomosť o vzniku škody), a uplynula najneskôr dňa 20.04.2010. Preto nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej prípadným nesprávnym úradným postupom vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle vyššie uvedeného bol v čase podania žaloby žalobcom o náhradu škody dňa 31.12.2010 v zmysle § 19 ods. 1 prvá veta zák. č. 514/2004 Z.z. taktiež premlčaný v subjektívnej trojročnej premlčacej lehote. Pre uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty žalobcovi nie je potom ani právne významné, že žalobca listom zo dňa 29.12.2009 podal na Ministerstvo vnútra žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej postupom (nečinnosťou) orgánov činných v trestnom konaní, nakoľko už vo veci jeho predchádzajúcej žiadosti o náhradu spôsobenej škody týmto nesprávnym úradným postupom a písomných odpovedí z Ministerstva vnútra SR a Ministerstva spravodlivosti SR vyplýva, že tieto jeho nárok vecne neakceptovali a bol odporúčaný na podanie žaloby na súd.

19. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že jeho nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní nebol v čase podania žaloby na súd premlčaný. Preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu zamietol z dôvodu žalovanou vnesenej námietky premlčania nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v subjektívnej 3-ročnej premlčacej lehote. Na správnosti vecného záveru o premlčaní nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej prípadným nesprávnym postupom prijatého súdom prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie nič nemení ani skutočnosť, že odvolací súd posúdil časové plynutie trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalobcovi inak, ako súd prvej inštancie. V každom prípade však v čase podania žaloby bol nárok žalobcu na náhradu škody (vrátane nemajetkovej ujmy) z dôvodu namietaného nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní premlčaný

v trojročnej subjektívnej premlčacej lehote. S prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania súd vždy posudzuje prednostne opodstatnenosť resp. neopodstatnenosť vnesenej námietky premlčania ešte pred prípadným zisťovaním predpokladov zodpovednosti za škodu a jej výšky (R 29/1983). V prípade, že zistí, že žalovaný nárok je premlčaný súd žalobu zamietne bez vykonávania dôkazov týkajúcich sa vecnej opodstatnenosti podanej žaloby.

20. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca v konaní uvádzal, že sa domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Vo svojich vyjadreniach však namietal aj rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného konania uznesením zo dňa 29.3.2006 ČVS: ORP-380/OEK-BJ-2005 vydaným Okresným riaditeľstvom v Bardejove a uznesenie Okresnej prokuratúry v Bardejove č.k. Pv 908/05-31 zo dňa 28.4.2006, ktorým bola sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o zastavení trestného konania vyšetrovateľom zamietnutá. V prípade nároku na náhradu škody spôsobenej vydaním nezákonného rozhodnutia začína premlčacia lehota plynúť od doručenia rozhodnutia, ktorým bolo takéto rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené. Nakoľko v konaní nebolo ničím preukázané, že došlo k zrušeniu týchto rozhodnutí pre ich nezákonnosť, nebola daná ani základná podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody titulom vydania nezákonného rozhodnutia. V prípade ak by došlo k zrušeniu namietaných rozhodnutí pre ich nezákonnosť, premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím by začala plynúť až od doručenia rozhodnutia, ktorým došlo k ich zrušeniu pre nezákonnosť.

21. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu však žalovanej žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva (R 72/2018).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).